

- 2) zarzut naruszenia zasady solidarności energetycznej, przewidzianej w art. 194 ust. 1 lit. b) TFUE

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 194 ust. 1 lit. b) TFUE poprzez utrzymanie na lata 2024-2030 wartości wskazanych w art. 1 ust. 5 decyzji 2015/1814, co zagraża bezpieczeństwu energetycznemu Polski, bez uwzględnienia interesów poszczególnych ewentualnie zainteresowanych państw członkowskich i bez wyważenia ich interesów z interesami Unii.

- 3) zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 i 3 TUE, poprzez wydanie decyzji 2023/852 pogarszającej dobrobyt narodów Unii Europejskiej oraz spójność społeczną między państwami członkowskimi

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 3 ust. 1 i 3 TUE poprzez wydanie decyzji 2023/852, która może doprowadzić do zmniejszenia zatrudnienia w górnictwie i wzrostu bezrobocia, a w konsekwencji do zwiększenia poziomu nierówności społecznych między państwami członkowskimi oraz zwiększenia wykluczenia społecznego.

- 4) zarzut naruszenia art. 13 ust. 2 TUE w zw. z art. 3 decyzji 2015/1814 przez niewłaściwą ocenę skutków regulacji, a także naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE)

W ocenie Polski pozwane instytucje naruszyły art. 13 ust. 2 TUE w zw. z art. 3 decyzji 2015/1814 poprzez wydanie decyzji 2023/852 w oparciu o niekompletną, nieaktualną oraz błędnie przeprowadzoną ocenę skutków, która została sporządzona według danych nieuwzględniających zbrojnej napaści Rosji na Ukrainę i wynikającego z tego kryzysu energetycznego. Pozwane instytucje naruszyły także zasadę proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE) przez utrzymanie na lata 2024-2030 wartości wskazanych w art. 1 ust. 5 decyzji 2015/1814, bez przeprowadzenia rzetelnych analiz uzasadniających taką decyzję.

(¹) Dz. U. 2023, L 110, s. 21

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-448/23)

(2023/C 304/20)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Ladenburger, P.J.O. Van Nuffel, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w świetle wykładni Konstytucji RP dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 14 lipca (sprawa P 7/20) i z dnia 7 października 2021 r. (sprawa K 3/21) Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej;
- stwierdzenie, że w świetle wykładni Konstytucji RP dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 14 lipca (sprawa P 7/20) i z dnia 7 października 2021 r. (sprawa K 3/21) Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy ogólnych zasad autonomii, pierwszeństwa, skuteczności i jednolitego stosowania prawa Unii oraz zasady wiążącego skutku wyroków Trybunału Sprawiedliwości;

- stwierdzenie, że poprzez brak spełnienia przez Trybunał Konstytucyjny wymogów niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w wyniku nieprawidłowości w procedurach powołania trzech sędziów tego Trybunału w grudniu 2015 r. oraz w procedurze powołania jego Prezesa w grudniu 2016 r. Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez pierwszy i drugi zarzut skargi Komisja kwestionuje dwa wyroki Trybunału Konstytucyjnego RP (dalej: TK): z dnia 7 października 2021 r. (sprawa K 3/21) oraz z dnia 14 lipca 2021 r. (sprawa 7/20). Orzecznictwo to skutkuje naruszeniem różnych, lecz nie pozostających bez związku zobowiązań nałożonych na Polskę przez traktaty unijne. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia przez ww. wyroki TK art.19 ust.1 akapit drugi TUE w interpretacji dokonanej przez TSUE, w szczególności w wyrokach z dnia 2 marca 2021 r. A.B. i in. C-824/18 (ECLI:EU:C:2021:153.) oraz z dnia 6 października 2021 r., W.Ż., C-487/19 (ECLI:EU:C:2021:798.), bowiem TK zinterpretował Konstytucję RP odnoszącą się do unijnych wymogów skutecznej ochrony sądowej przez niezależny, bezstronny i ustanowiony uprzednio na mocy ustawy trybunał w nazbyt wąski, błędny i ignorujący w oczywisty sposób orzecznictwo TSUE. Drugi zarzut dotyczy naruszenia przez te wyroki TK zasady pierwszeństwa, autonomii, skuteczności i jednolitego stosowania prawa Unii oraz wiążącego skutku orzeczeń TSUE, gdyż TK jednostronnie odrzucił w nich zasady pierwszeństwa i skuteczności art. 2, art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 279 TFUE konsekwentnie interpretowanych i stosowanych przez TSUE oraz nakazał wszystkim organom polskim odstąpić od stosowania tych postanowień traktatowych.

Poprzez trzeci zarzut skargi Komisja podnosi, że TK przestał dawać gwarancje niezależnego, bezstronnego i ustanowionego uprzednio na mocy ustawy sądu w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty wskutek oczywistych nieprawidłowości w powołaniu na stanowiska sędziów TK w grudniu 2015 r. z rażącym naruszeniem polskiego prawa konstytucyjnego (i) jak również wskutek nieprawidłowości w procedurze wyboru Prezesa TK w grudniu 2016 r. (ii). Każda z nich w świetle działalności TK w składzie z tak powołanymi osobami wzbudza w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do bezstronności i niepodatności TK na czynniki zewnętrzne.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2023 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-451/23)

(2023/C 304/21)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/857 z dnia 19 kwietnia 2023 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/842 w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) 2018/1999 (1);